

S a n g

paa

det Dramatiske Selskabs

Stiftelsesdag,

den 25de Februar 1827.

Trykt hos Chr. Dahl, N. S.

Me l. Hvor herligt er mit Fødeland o. s. v.

~~~~~

Bed Bredderne af Livets Strøm
Saa mange hulde Blomster smile,
Dg vinke Vandreren til Hvide
I Phantasiens Morgendrom.
Hvo hen i deres Eye sig sætter,
Hver smaalig Kummer snart forjætter,
Dg finder, der i Livet er
Fleer Frugter, end dem Jorden bær.

I denne Hal Thalia har
Med Glædens Blomst saa tit os frandsset,
Dg Bemøds Suk paa Læben standset —
Den Lon os Dagens Eysler bar.

D at hun til erkjendeligt Minde
Os aldrig kold for Kunsten finde!
Lad Mod og Lyst dog ei forgaae,
Men troe ved hendes Altar staae!

Om hun sit Afsteedskys os gav,
Hvor tung blev da vor Wei og øde?
Hvad skulde Skjebnens Kalk forsøde? —
Mon Taaren paa den Elstes Grav?
Hvor sad vi sammen da fornøiet?
Hvo viste Bjelken os i Diet?
Hvo trylled os med Kraft og Bid
Tilbage i en sunden Tid?

Dog — ingen Frygt i Hertet boe!
Thi Bergens ædle, hulde Qvinder
Og Piger, Livets Huldgudinder,
Er Kunsten og Thalia troe;
Hver Mand og Yngling vil med Glæde
Sit Dffer bringe Smagens Sæde;
Stolt vil vort Selskab varigt staae,
Ein fordums Glæds og Hæder naae.

O ja! i Seclers Nad det staae!
Forædle Hjertet, Sindet spørge,
Med hjælpsom Haand, som fordem læge
De dybe Saar i Armod's Braa!
Ei blot til Lyf vi her jo møde,
Naar Dækket faldt, ei Ordet døde,
Den Frugt, os Huldgudinden gav,
Naar engang over Tid og Grav.

